

kunde spørge hende, om de ikke skulde spasere lidt sammen ude i Haven.

Hun rejste sig straks. Men Ane fulgte. Det var, som om hun følte sig berettiget til som Hansines bedste Veninde at være meddelagtig i de to's Fortrolighed.

Emanuel havde denne Gang ondt ved at styre sin Utaalmodighed, og efter at de i et Par Minutter havde spaseret omkring i Haven, foreslog han at vende tilbage til Stuen.

Men idet de skulde til at gaa ind, lagde han Haanden paa Hansines Arm og sagde:

„Der er for Resten noget, jeg gjerne vilde tale med dig om, Hansine.“

Han saa', at hun kom til at skælve. Hun havde denne Gang forstaaet Vinket. Efter et Øjeblik's Betænkning drog hun sin Haand bort fra Venindens Arm og sagde til hende:

„Vil du ikke gaa ind og hjælpe Mo'er med Kaffen. Jeg kommer straks.“

Ane saa' først forbavset paa dem bægge, hvorpaa hendes Ansigt fik et Udtryk, der skulde vise, at hun følte sig højlig forurettet. Uden et Ord vendte hun sig om og forlod dem.

Hansine og Emanuel gik langsomt tilbage ad den samme Vej, de var komne. Ingen af dem